

**Міністерство освіти і науки України
Харківський національний педагогічний університет
імені Г. С. Сковороди**

НАУКА ТА ОСВІТА В ДОСЛІДЖЕННЯХ МОЛОДИХ УЧЕНИХ

Матеріали

**Всеукраїнської науково-практичної конференції
для студентів, аспірантів, докторантів, молодих учених**

14 травня 2020 року

**Харків
2020**

УДК 001.891:37

ББК 72

НЗ4

Головний редактор:

Бойчук Ю. Д. – д-р пед. наук, професор, член-кор. НАПН України, проректор з наукової роботи ХНПУ імені Г. С. Сковороди

Редакційна колегія:

Башкір О. І. – д-р пед. наук, доцент, професор кафедри педагогіки ХНПУ імені Г. С. Сковороди; голова ради молодих учених ХНПУ імені Г. С. Сковороди;

Коробкіна О.Г. – директор наукової бібліотеки ХНПУ імені Г. С. Сковороди;

Трубчанінов М.А. – канд. іст. наук, доцент, доцент кафедри всесвітньої історії, начальник наукової частини ХНПУ імені Г. С. Сковороди;

Макітренко К.О. – студентка факультету іноземної філології, голова студентського наукового товариства ХНПУ імені Г. С. Сковороди

*Затверджено редакційно-видавничою радою
Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди
(протокол № 3 від 12 травня 2020 року)*

Наука та освіта в дослідженнях молодих учених [Електронне видання] : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. для студентів, аспірантів, докторантів, молод. учених, Харків, 14 трав. 2020 р. / Харків. нац. пед. ун-т ім. Г. С. Сковороди ; [редкол.: Ю. Д. Бойчук (голов. ред) та ін.]. – Харків, 2020. – 427 с.

У збірнику відображено тези Всеукраїнської науково-практичної конференції для студентів, аспірантів, докторантів, молодих учених «Наука та освіта в дослідженнях молодих учених», що проходила на базі Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди з нагоди Дня науки. Він містить результати теоретичних та емпіричних досліджень молодих учених України в умовах сучасних викликів.

Матеріали стануть у нагоді науковцям, докторантам, аспірантам, викладачам, магістрам і студентам закладів вищої освіти, практичним працівникам у галузі освіти.

Отже, у тезах нами розглянуто використання дистанційного навчання в освітньому процесі, наведено приклад впровадження дистанційного навчання при практичній підготовці художників-оформлювачів.

Перспективами подальших наукових досліджень є вивчення та впровадження дистанційного навчання у професійну підготовку художників-оформлювачів.

Список використаних джерел

1. Гордейчук Г. Б. Психолого-педагогічні проблеми підготовки вчителів в освітньо-інформаційному середовищі. Вінниця, 2019. С. 138-139
2. Прибилова В. М. Проблеми та переваги дистанційного навчання у вищих навчальних закладах України. URL: <https://periodicals.karazin.ua/issuededu/article/download/8791/8312/pdf> с. 27-36 (дата звернення: 14.04.2020).

ЛЮДИНОМІРНІСТЬ СУЧАСНОГО КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ПРОСТОРУ: ФІЛОСОФСЬКО-ОСВІТНЯ РЕФЛЕКСІЯ

Тишковець Г. О.

магістерка факультету агротехнологій та екології,

Тараненко Г.Г.

науковий керівник, кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри суспільно-гуманітарних наук,

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного (Мелітополь)

Світ має «людиномірний» характер, адже з одного боку, в ньому виконуються умови існування людини, з іншого – людина в його специфіці є умовою існування світу. Ця «людиномірність» світу простежується крізь всю історію розвитку мислення і зміни його форм [2]. Проте сучасний світ набув людиномірності іншої природи, яка сильно відрізняється від попереднього терміну «людиномірність» зникненням цінності людського в людині.

У межах попередніх наукових парадигм поняття «людиномірність», що походить від античного антропоцентризму, традиційно пов'язувалося з гуманістичною тенденцією в європейській філософії, з пріоритетом індивідуально-особистісного початку у взаємодіях людини та світу.

У постнекласичному розумінні людиномірність розуміється як здатність людини до різновекторної та багатовекторної самореалізації, у процесі якої вивільняються її потенції. У такому розумінні людиномірність передбачає активізацію творчого потенціалу людини, що несе відповідальність за світ із ознаками людиномірності, світ, у якому вона самоорганізується.

Досліджуючи людиномірність постнекласичної науки, Ю.Мелков визначає три аспекти феномена людиномірності: людиносумірність, у якій світ постає світом людини, «горизонтом подій, доступних її осмисленню»; людиновимірність – розуміння людини як міри, а не раціонального «суб'єкта пізнання», що передбачає включення цілей, цінностей, особистих якостей і почуттів людини до предмету дослідження; людиномірність – особистісне усвідомлення і освоєння ідеалів наукової істини, зокрема прийняття особистої відповідальності за дотримання цього ідеалу і освоєння цінностей найвищого рівня [1].

Отже, цілісне розуміння людиномірності означає привнесення в природу та суспільство смислів і цінностей людського буття. Воно включає «природо-» і «соціо-» мірність та виражає не стільки місце людини в бутті, скільки специфіку (спосіб) її ціннісного, морального, духовного становлення у світі, який самоорганізується, її оточує і нею ж самою створюється.

Культурно-освітній простір (як об'єктивно існуюча в культурі система зон (локусів) фізичної і віртуальної реальності, використовуваних для реалізації освітніх практик (навчання, виховання, освіти) й саморозвитку особистості), що наповнюється відповідним культурно-освітнім середовищем (сукупністю умов, що визначають вектор, зміст і якість загальнокультурного розвитку (саморозвитку) особистості) [3], потребує імплементації людиномірності у

людиносумірному, людиновимірному та людиномірному аспектах. Саме такий вектор його розвитку, на нашу думку, уможливорює здатність людини до цілісної гармонійної самореалізації та вивільнення її потенціалу, збереження й розвиток усього людського, що є в людині.

Список використаних джерел

1. Мелков Ю.А. Человекомерность постнеклассической науки. Киев : ПАРАПАН, 2014. 254 с.
2. Тараненко Г.Г. Філософсько-освітні рецепції людиномірності сучасного наукового знання. *Культура народів Причорномор'я*. № 237, Сімферополь, 2012. С.173-175.
3. Янутш О. А. Культурно-образовательное пространство : к определению границ и содержания понятия. *Человек и культура*. 2017. № 5. С. 38-44.

РЕЛІГІЙНА ПОЛІТИКА А. ГІТЛЕРА ТА ЙОГО ОТОЧЕННЯ НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ УРСР (1941 – 1944 рр.)

Топчій Д.С.

студент історичного факультету

Дьякова О.В.

науковий керівник, кандидат історичних наук, доцент кафедри історії України
Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди

Одним із засобів ідеологічного впливу на українське населення, на думку окупантів, могло стати відродження релігії, зокрема православ'я. Що стосується релігійної політики німців, то її навряд чи можна однозначно схарактеризувати. У СРСР були представники різних конфесій: православні (найрозповсюдженіші), католики, уніати, баптисти, мусульмани тощо.

Щодо ставлення німців до православ'я, то тут слід відзначити позицію райхсміністра Східних земель Альфреда Розенберга. Він вважав, що побут російського народу формувався під впливом Православ'я. А тому слід

Наукове видання

Наука та освіта в дослідженнях молодих учених
Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції для студентів,
аспірантів, докторантів, молодих учених
(Харків, 14 травня 2020 р.)

Відповідальна за випуск: **Башкір О. І.**

Технічні редактори:

Бондар Т. В. – аспірантка кафедри педагогіки ХНПУ імені Г. С. Сковороди;
секретар ради молодих учених ХНПУ імені Г. С. Сковороди;
Кохан Д. М. – аспірантка кафедри педагогіки ХНПУ імені Г. С. Сковороди;
член ради молодих учених ХНПУ імені Г. С. Сковороди